

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Ι Ε Ρ Α Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Σ Θ Η Β Ω Ν κ α ι Λ Ε Β Α Δ Ε Ι Α Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (13-8-2017)

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Οι απόστολοι με το έργο, τη ζωή και την διδασκαλία τους συνεχίζουν την υπηρεσία και την διακονία του Χριστού. Αυτό είναι το θέμα του τετάρτου κεφαλαίου της Α΄ προς Κορινθίους επιστολής του αποστόλου Παύλου. Ας αναλύσουμε το νόημά του κι ας το κάνουμε πιο κατανοητό.

Ο Χριστός ενσαρκώθηκε και γεννήθηκε σέ στάβλο, απογράφηκε ως δούλος του Καίσαρος, κυνηγήθηκε από τον Ηρώδη, έγινε μετανάστης ως νήπιο και έζησε τριάντα χρόνια σαν υποτακτικός του Ιωσήφ και της Μαρίας. Μετά την βάπτισή του, αν και διήλθε τον βίο του ευεργετώντας και διδάσκοντας τους Εβραίους, συκοφαντήθηκε αλύπητα και με σφοδρότητα από το ιουδαϊκό, εκκλησιαστικό και πολιτικό κατεστημένο. Λίγο πριν το τέλος του έπλυνε τα πόδια των μαθητών του, για να δείξει πως αρχίζει η ιερουργία του, και σταυρώθηκε, για να δείξει πως τελειώνει αυτή η ιερουργία.

Ο Παύλος κήρυξε το ευαγγέλιο στους Κορινθίους με το λόγο του και με τη ζωή του. Τους είδε ότι έδιδαν μεγάλη σημασία στα εξωτερικά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος· στην γλωσσολαλία, στα θαύματα, στην προφητεία και τα παρόμοια. Και άρχισαν να υπερηφανεύονται γι' αυτά, τόσο σε προσωπικό επίπεδο όσο και σε εκκλησιαστικό. Καυχώνταν για τους ίδιους αλλά και για τους εκκλησιαστικούς ηγέτες τους. Είχαν ατομικό και ομαδικό εγωισμό. Έτσι άρχισε η Εκκλησία της Κορίνθου να υποφέρει από σχίσματα. Ο Παύλος, προσπαθώντας να τα αποτρέψει, ταπεινώθηκε και απέδωσε τα σχίσματα αυτά στον εαυτό του και σε άλλους συνεργάτες του (Απολλώ, Κηφά), για να μπορέσει να τα στηλιτεύσει και να τους διορθώσει (πρβλ. Α΄ Κορ. 1,12 και 4,6). Τους είπε ότι κι αν έχουν κάποιο χάρισμα ο Θεός τους το έδωσε και συνεπώς δεν πρέπει να φουσκώνουν από εγωισμό, ούτε γι' αυτούς ούτε για τους αρχηγούς τους.

Ο Παύλος σαν δεύτερο μέσο διορθώσεως των Κορινθίων τους εξαπολύει μια λεπτή ειρωνεία. Παραλληλίζει την ζωή των αποστόλων με τη ζωή των Κορινθίων. Οι απόστολοι μοιάζουν με τους μελλοθανάτους με τους οποίους κοσμούσαν τους θριάμβους τους οι Ρωμαίοι. Ενώ οι στρατιώτες αγέρωχοι και καμαρωτοί παρελάυναν επευφημούμενοι υπό πάντων, οι νικημένοι γιουχαϊζόταν από το πλήθος, το οποίο ανυπομονούσε να τους δει να φονεύονται, και πορευόταν στο θάνατο, εξευτελισμένοι και ονειδισμένοι. Έτσι και οι απόστολοι έγιναν θέατρο και για τους ανθρώπους αλλά και για τους αγγέλους. Διότι η πάλη των αποστόλων δεν είναι μόνο με τους ανθρώπους του Σατανά αλλά και με τους πονηρούς αγγέλους. Επίσης, επειδή οι αγώνες του είναι για τον Θεό, δηλαδή σπουδαίοι και σημαντικοί, παρακολουθούνται και από τους αγγέλους του Θεού, οι οποίοι ποικιλοτρόπως τους συμπαρίστανται. Όπως συμπαραστάθηκαν τον Χριστό, όταν πειραζόταν από τον Σατανά στην έρημο (Ματθ. 4,11) και στον όρος των Ελαιών, στη Γεθσημανή, όταν περνούσε από τη φρικτή αγωνία του επικειμένου μαρτυρίου του (Λουκ. 22,43). Κι όμως οι απόστολοι, ενώ δοκιμάζονται κατ' αυτό τον τρόπο, πετυχαίνουν με το παράδειγμά τους να νουθετούν τους πιστούς,

να τους χαρίζουν την σοφία του Θεού, και να τους δίνουν το κουράγιο να αντιμετωπίσουν τους διάφορους πειρασμούς και την θελκτική αμαρτία.

Οι Κορίνθιοι εμφανίζονται με τα καμώματά τους συνετοί και ένδοξοι και τιμητές και κριτές των πάντων. Είναι χορτάτοι, πλούσιοι σε πνευματικούς θησαυρούς, χωρίς τον Παύλο τον δάσκαλό τους έχουν κατακτήσει μόνοι τους την βασιλεία των ουρανών. Αντίθετα οι απόστολοι στις περιόδους τους πεινούν και διψούν, στερούνται ενδυμάτων, δέχονται εξευτελιστικά κτυπήματα και κακομεταχειρίσεις, δεν έχουν μόνιμη διαμονή και διαρκώς περιπλανώνται εδώ και εκεί. Εργάζονται με τα ίδια τους τα χέρια για να ζήσουν, ενώ είχαν το δικαίωμα να τρέφονται δωρεάν υπό των πιστών. Τους βρίζουν κι αυτοί τους ευλογούν, τους διώκουν κι αυτοί με ηρεμία τους υπομένουν. Έχουν καταντήσει τα σκουπίδια και οι απόκληροι του κόσμου.

Ο Παύλος βέβαια δεν τα γράφει αυτά με σκληρό και ειρωνικό τρόπο απλώς για να τους εξευτελίσει, αλλά το κάνει, γιατί δεν είναι απλά παιδαγωγός τους, αλλά πνευματικός πατέρας, που ενδιαφέρεται να ανανήψουν και να δουν το σωστό. «Ουκ εντρέπων υμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλὰ ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νοθετώ. Ἐάν γὰρ μυρίους παιδαγωγούς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας».

Με όλα όσα αναπτύσσει ο Παύλος εδώ, αλλά και σε πολλά άλλα σημεία των επιστολών του, τονίζει ότι η μεγάλη δόξα του Χριστού και των αγίων που τον ακολουθούν δεν είναι τα θαύματα, τα οράματα, οι προφητείες, οι θεραπείες και τα άλλα εξωτερικά χαρίσματα του αγίου Πνεύματος, αλλά η κακοπάθεια, το μαρτύριο, η πείνα, η δίψα, η ταπείνωση, η διακονία, το λέντιο, ο ποικίλος και παντοειδής χάριν του Χριστού σταυρός. Στους μακαρισμούς του Κυρίου αυτά επαινούνται και προτιμώνται. Ασχέτως αν «Ιουδαίοι» παλαιότερα, αλλά και οι χριστιανοί σήμερα, «ζητούν θαύμα και Έλληνες σοφία» οι απόστολοι κηρύττουν «Χριστό σταυρωμένο», που για τους Ιουδαίους είναι σκάνδαλο και για τους εθνικούς μωρία (Α΄ Κορ. 1,22-25), γιατί γνωρίζουν και έχουν εμπειρία, ότι ο σταυρός είναι το μεγάλο θαύμα, η δόξα του Χριστού και η δύναμη. «Ἦλθε ἡ ὥρα ἵνα δοξαστεῖ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» (Ιω. 12,23)· είπε ο Ιησούς στους μαθητές του, όταν πλησίαζε ο καιρός του σταυρικού του πάθους. Και, όταν ο Ιούδας εξήλθε από το μυστικό δείπνο για να φέρει εις πέρας το σιχαμερό του έργο, τότε ο Ιησούς αναφώνησε· «τώρα δοξάστηκε ο υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ Θεὸς δοξάστηκε μέσα ἀπ' αὐτόν» (Ιω. 13,31). Δόξα θεωρεῖ λοιπόν το πάθος και την προδοσία του μαθητού του! Και όταν πάνω στον σταυρό εγκαταλειμμένος και εξουθενωμένος είχε καταστεί έρμαιο της κακίας και της αχαριστίας των ανθρώπων και παρά ταύτα δεν παραπονέθηκε, δεν εξοργίστηκε, δεν καταράστηκε, δεν τιμώρησε, αλλά είπε «πάτερ ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τι ποιοῦσι», τότε ο εκ δεξιών ληστής είδε την δόξα του Χριστού πάνω στον Γολγοθά, όπως την είδαν προηγουμένως οι τρεις μαθητές στο Θαβώρ, και ομολόγησε την Θεότητά του. Διότι μόνο ο Θεός μπορεί να δείξει τέτοια αγάπη και όσοι αποκτούν τη χάρη του.

Ο Θεός αλλά και οι άγιοί του ποτέ δεν είναι τόσο δυνατοί, όσο όταν είναι τέλεια ασθενείς. Ποτέ δεν είναι τόσο μεγαλόπρεπα δοξασμένοι, όσο όταν είναι τέλεια νικημένοι. «Όταν γὰρ ἀσθενῶ, τότε δυνατὸς εἰμί» λέγει ο Παύλος (Β΄ Κορ. 12,9). Και ο Κύριος διαρκώς υπενθυμίζει «αμήν αμήν λέγω υμῖν, εἴν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· εἴν δε ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει (Ιω. 12,24).

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης